

и не само бѣ започнало да се отнася враждебно къмъ българитѣ и русситѣ, но и да напада на тѣхъ.

На 15 Юлий, когато двама драгуни минавали прѣзъ турската махала, отъ една турска къща се пустрнали върху тѣхъ два изстрѣла, за щастие, обаче, тия изстрѣли не сполучили въ цѣлѣта. Само единъ отъ драгунитѣ билъ малко одрасканъ за ржката. Това дързко нападение, по срѣдъ бѣлъ день и то въ срѣдъ града, крайно възмущи българското население и русситѣ.

Патрулитѣ отъ българскитѣ чети, щомъ чули гърмежитѣ, затекли се на мѣстото и възнаградили нападателитѣ споредъ заслугата имъ. Това произшествие бѣше не далеко отъ нашия бивуакъ и за туй, щомъ се чуа гърмежитѣ, азъ съ още двама офицери отидохме на мѣстото. Около труповетѣ на падналитѣ: една жена и единъ мжжъ, се тълпеше народъ. Тамъ бѣха и нападнатитѣ двама драгуни.

Какви сж биле подбудителнитѣ причини за стрѣлянието върху драгунитѣ, не се знаеше. Вѣроятно извѣстието за приближението на турската армия бѣ распалило азиатския фанатизмъ. А може би, това да бѣше отмъщение за обѣсенитѣ турци, отъ които единъ е билъ каченъ на сжщата къща, отъ която се стрѣляло върху драгунитѣ.

Прѣзъ цѣлия день на 15 Юлий — продължаваха да приждатъ ранени българи отъ околнитѣ села. Тѣ се располагаха не далеко отъ бивуака на 3-я дружина и образуваха втори бивуакъ. Но това бѣше бивуакъ не отъ весели и пълни съ сила и енергия младежи, които чакатъ деня, въ който да се счепкатъ съ турцитѣ, а бивуакъ на потънали въ скърбъ, осакатени, обезобразени и гърчащи се въ безсмъртна агония ранени мжже, жени и дѣца. Охканията, плачоветѣ и прѣдсмъртнитѣ хъркания на умирающитѣ се чуваха по цѣлия бивуакъ на оплченцитѣ и, като остъръ ножъ, се забиваха въ сърдцата имъ.

Не е възможно да се опише скърбната картина, която се прѣдставляваше прѣдъ очитѣ ни!

Ей тамъ млада жена, опръскана съ своята и на дѣтето си кръвъ, едвамъ можеше да държи съ лѣвата си ржка вече мъртвото си 7—8 мѣсечно дѣте. Тя като че не бѣше съ ума си: плачеше и се мѣташе и никакъ не искаше да се раздѣли съ хладния трупъ на рожбата си. Старата ѣ свекърва се стараеше, до колкото бѣше възможно, да утѣши нещастната, но и тя сама имаше нужда отъ утѣшение. По-нататкъ майка бѣ се